

**SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
w KATOWICACH**

40 – 032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23

tel.: 32 255 – 27 – 75 fax: 32 251 – 86 – 72

e-mail: kancelaria@katowice.sko.gov.pl

REGON: 272357234 NIP: 9541886250 ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

SKO.OŚ/41.9/391/2023/8335/KS

Katowice, dnia 26 kwietnia 2023 r.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r. poz. 570) oraz art. 138 § 1 pkt 1 kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2023 r. poz. 775)

po rozpatrzeniu odwołania spółki WTL10 Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie od decyzji Wójt Gminy Nędza Nr PPŚP.6220.14.2022 z dnia 1 marca 2023 r., o treści sentencji: „odmówić WTL10 Sp. z o.o., ul. Juliana Ursyna Niemcewicza 26 lok. U10, 02 – 306 Warszawa wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia p.n.: „Budowa farmy fotowoltaicznej o mocy do 5 MW wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną, na działkach o numerach ewidencyjnych 883/2, 883/4, 892, 900, 901, 916, 936, 937 obręb ewidencyjny Kuźnia Raciborska gmina Kuźnia Raciborska”, stwierdzając brak zgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami uchwalonego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego”.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

Przewodniczący składu: Katarzyna Stebnicka (sprawozdawca)

Członkowie: Kamila Koziara
Robert Nowicki

na posiedzeniu w dniu 26 kwietnia 2023 r.

orzekło

utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję

Uzasadnienie

Decyzją Nr PPŚP.6220.14.2022 z dnia 1 marca 2023 r., organ pierwszej instancji, orzekł jak wskazano na wstępie. W uzasadnieniu ww. decyzji organ pierwszej instancji przedstawił motywy wydanego orzeczenia.

Od powyższej decyzji odwołanie w terminie złożyła strona – spółka WTL10 Sp. z o.o. W pisemnym odwołaniu strona wyraziła niezadowolenie z rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji i zaskarżyła je w całości oraz wskazała, że uchwalone studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Kuźnia Raciborska – uchwała nr XLII/327/2021 Rady Miejskiej w Kuźni Raciborskiej z dnia 25 listopada 2021 r. – przeznacza działki, na których planowana jest inwestycja, na obszary na których dopuszcza się rozmieszczenie instalacji fotowoltaicznych o mocy przekraczającej 100 kW. Ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego powinny być zgodne z ustaleniami zawartymi w obowiązującym studium. Zapis miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dotyczący lokalizacji urządzeń wytwarzających energię o mocy nie przekraczającej 100 kW wpisany jest wyłącznie w rozdział dotyczący modernizacji, rozbudowy, budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, natomiast rozdział w którym wskazano szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu wskazuje wyłącznie na zakaz lokalizacji elektrowni wiatrowych, dlatego w ocenie strony dopuszczalna może być budowa elektrowni fotowoltaicznych.

Pismem Nr PPSP.66220.14.2022 z dnia 24 marca 2023 r. organ pierwszej instancji przesłał ww. odwołanie wraz z aktami sprawy do organu odwoławczego. W treści ww. pisma przedstawił swoje stanowisko w sprawie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach ustaliło następujący stan prawny odnoszący się do przedmiotowej sprawy:

Kolegium wskazuje, że w sprawie znajdzie zastosowanie ustawa z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1029 z późn. zm.), dalej jako „ustwa” ; „ustawa ooś” .

Zgodnie z art. 71 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Stosownie do postanowień ust. 2 ww. artykułu uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 1) oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 2).

Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji administracyjnych enumeratywnie wymienionych w treści art. 72 ust. 1 pkt 1 – 28, przy czym wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadkach wymienionych w ust. 2 i ust. 2a ww. artykułu. W myśl postanowień ust. 1a ww. artykułu wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje także przed dokonaniem zgłoszenia budowy lub wykonania robót budowlanych oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994r. – Prawo budowlane. W myśl ust. 3 ww. artykułu decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b tego artykułu.

Zgodnie z treścią art. 73 ust. 1 ww. ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

Przepis art. 74 ust. 1 ww. ustawy wymienia dokumenty jakie należy dołączyć do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W myśl ust. 3 ww. przepisu ustawy, jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, stosuje się art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Stosownie do brzmienia ust. 3 a stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Zgodnie z treścią art. 75 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wójt, burmistrz, prezydent miasta – w przypadku pozostałych przedsięwzięć (innych niż wymienione w punktach 1 – 3). Szczegółowe zasady ustalania organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach określają przepisy ust. 1a – 7 tego artykułu.

W myśl art. 80 ust. 2 zd. 1 ustawy właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

Zgodnie z brzmieniem art. 84 ust. 1 ww. ustawy, w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy organ stwierdza brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Decyzja ta wydawana jest po uzyskaniu opinii, o których mowa w art. 64 ust. 1 i 1a. W decyzji, o której mowa w ust. 1, właściwy organ może określić warunki lub wymagania, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożyć obowiązek wykonania działań, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c. (ust. 1a). Charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (ust. 2).

Stosownie do postanowień art. 85 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia. W myśl ust. 2 pkt 2 tego przepisu uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać: w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzeniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W myśl art. 86 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy: 1) wydające decyzje określające warunki korzystania ze środowiska w zakresie, w jakim ma być uwzględniona przy wydawaniu tych decyzji; 2) wydające decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1; 3) przyjmujące zgłoszenia, o których mowa w art. 72 ust. 1a.

W myśl art. 86c ww. ustawy, wykonanie warunków decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, które nie zostały uwzględnione w decyzjach, o których mowa w art. 86, podlega egzekucji administracyjnej w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, o ile przedsięwzięcie jest realizowane.

Kwalifikacji przedsięwzięcia do kategorii przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko lub mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko dokonuje się w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019r. poz. 1839).

Z przytoczonych powyżej przepisów prawnych wynika, że decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje się, jeżeli są spełnione łącznie dwie przesłanki pozytywne:

- przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć wymienionych w art. 71 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko,
- wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza uzyskanie jednej z decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko lub dokonanie zgłoszenia: budowy, wykonania robót budowlanych, zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części. a nie zachodzi żadna z ustawowych przesłanek negatywnych wydania takiej decyzji.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, w oparciu o przedstawione powyżej ustalenia faktyczne jak i obowiązujący stan prawny stwierdza, co następuje

W pierwszej kolejności Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że dokonało badania wstępnego wniesionego odwołania i stwierdziło że jest ono dopuszczalne. Następnie Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach przeszło do badania terminowości wniesienia odwołania i stwierdziło, że odwołanie to zostało złożone w terminie

Kolegium wskazuje dalej, że podstawą prawną do wydania orzeczenia przez organ odwoławczy jest art. 138 kodeksu postępowania administracyjnego.

Kolegium wskazuje dalej, że podstawą prawną do wydania orzeczenia przez organ odwoławczy jest art. 138 kpa.

Stosownie zatem do postanowień art. 138 § 1 kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo (pkt 1),
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo (pkt 2),
- 3) umarza postępowanie odwoławcze (pkt 3).

W świetle § 2 tego artykułu organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

Z kolei, stosownie do postanowień § 4 ww. artykułu jeżeli przepisy przewidują wydanie decyzji na blankiecie urzędowym, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a istnieją podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy uchyla decyzję i zobowiązuje organ pierwszej instancji do wydania decyzji o określonej treści.

Z treści wyżej przywołanego art. 138 kpa wynika, że przepis ten zawiera zamknięty katalog decyzji organu odwoławczego. Oznacza to, że organ odwoławczy nie jest uprawniony do wydania decyzji o sentencji innej niż wymienione w komentowanym przepisie.

Charakter rozstrzygnięć organu odwoławczego w sposób bezpośredni zdeterminowany jest zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. Jej istota polega na dwukrotnym rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu tej samej sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji. Wypływa stąd obowiązek traktowania postępowania odwoławczego jako powtórzenia rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Decyzja organu drugiej instancji jest takim samym aktem stosowania prawa, jak decyzja organu pierwszej instancji, a działanie organu odwoławczego nie ma charakteru kontrolnego, ale jest działaniem merytorycznym, równoważnym działaniu organu pierwszej instancji (T. Woś, J. Zimmermann, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1986r., III AZP 11/86, PiP 1989, z. 8, s. 147).

Realizując zasadę dwuinstancyjności postępowania, art. 138 kpa ukształtował postępowanie przed organem odwoławczym – co do zasady – jako postępowanie merytoryczne. Merytoryczny bądź merytoryczno – reformacyjny charakter mają w związku z tym również decyzje tego organu (art. 138 § 1 pkt 1 i 2 zdanie pierwsze), ukierunkowane na rozstrzygnięcie o określonych prawach lub obowiązkach. U podstaw takiego kierunku rozstrzygnięć organu drugiej instancji legła niewątpliwie również zasada szybkości działania i prostoty środków prowadzących do załatwienia sprawy (art. 12 kodeksu postępowania administracyjnego). Procesowym wyrazem merytorycznych kompetencji organu drugiej instancji jest treść jego rozstrzygnięcia w sprawie. Organ ten utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję bądź uchyla ją i sam rozstrzyga o istocie sprawy. Wynik postępowania organu odwoławczego nie sprowadza się zaś do oddalenia odwołania bądź uznania tego środka za uzasadniony. Z kolei rozstrzygnięcia kasacyjne traktowane są przez kodeks jako wyjątki od zasady merytorycznego charakteru postępowania odwoławczego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 1996r., sygn. akt: SA/Ka 1994/95, niepublikowane). Należy wyodrębnić dwa ich rodzaje: decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i umarzającą jednocześnie postępowanie organu pierwszej instancji (art. 138 § 1 pkt 2 in fine), oraz decyzję kasacyjną przekazującą sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji (art. 138 § 2 kpa). Podstawowa różnica między nimi tkwi w tym, że ostatnia z nich może być wydana tylko wówczas, gdy organ odwoławczy stwierdzi istnienie podstaw do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji (B. Adamiak (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks Postępowania Administracyjnego, s. 599; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 sierpnia 1997r., sygn. akt: SA/Rz 770/97, niepublikowany; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 września 2001r., sygn. akt: V SA 239/01, niepublikowany) (Grzegorz Łaszczyca, Komentarz do art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex).

W przypadku bezprzedmiotowości postępowania odwoławczego organ odwoławczy uprawniony jest również do jego umorzenia w oparciu o art. 138 § 1 pkt 3 kpa.

Przechodząc do merytorycznego rozpatrzenia odwołania Kolegium wskazuje, że raz jeszcze przeprowadziło postępowanie w przedmiotowej sprawie i ustaliło, że decyzja Nr PPSP.6220.14.2022 z dnia 1 marca 2023 r., organu pierwszej instancji jest prawidłowa i zasługuje na pozostawienie w obrocie prawnym. Stąd Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach postanowiło orzec w oparciu o przepis art. 138 § 1 pkt 1 kodeksu postępowania administracyjnego tj. orzec o utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji Nr PPSP.6220.14.2022 z dnia 1 marca 2023 r.

Kolegium stwierdza bowiem, że postępowanie organu pierwszej instancji nie zostało dotknięte uchybieniami wpływającymi na wynik postępowania, a zebrany materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia w sprawie.

Kolegium uznaje zatem postępowanie organu pierwszej instancji za prawidłowe i zgodnie z przepisami prawa. Również ustalenia dokonane przez ten organ są słuszne i Kolegium je podziela. Kolegium, w oparciu o akta sprawy przekazane przez organ pierwszej instancji, dokonało takich samych ustaleń jak organ pierwszej instancji.

Jak wynika bowiem z karty informacyjnej przedsięwzięcia na środowisko, planowane przedsięwzięcie polega na budowie farmy fotowoltaicznej o mocy do 5 MW wraz z niezbędną infrastrukturą

techniczną, na działkach o numerach ewidencyjnych 883/2, 883/4, 892, 900, 901, 916, 936, 937 obręb ewidencyjny Kuźnia Raciborska, gmina Kuźnia Raciborska. Przedsięwzięcie polegać będzie na montażu paneli fotowoltaicznych i inwertorów, montaż bezobsługowych abonenckich stacji transformatorowych magazynów energii, przeprowadzenie podziemnych linii energetycznych, montaż infrastruktury telekomunikacyjnej, ogrodzenie terenu inwestycji.

Organ pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował przedsięwzięcie w oparciu o zapisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839), a konkretniej o § 3 ust. 1 pkt 54 lit. a, tj. „zabudowa przemysłowa, w tym zabudowa systemami fotowoltaicznymi, lub magazynowa, wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą, o powierzchni zabudowy nie mniejszej niż 0,5 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 tej ustawy,

Stosownie zatem do treści w art. 72 ust. 1 ustawy ooś, wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji określonych w tym przed decyzją o pozwoleniu na budowę wydawanych na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994r. – Prawo budowlane. Zatem koniecznym było wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co prawidłowo zostało przez organ pierwszej instancji wykonane.

Następnie organ pierwszej instancji przeprowadził analizę wniosku inwestora i stwierdził, że lokalizacja przedsięwzięcia jest niezgodna z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W tym miejscu Kolegium zwraca uwagę na treść art. 80 ust. 2 ustawy ooś, zgodnie z którym organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji inwestycji z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Z kolei w myśl art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn.: Dz. U. z 2021r. poz. 741 z późn. zm.), ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Z powyższego przepisu wynika, iż miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest głównym instrumentem planowania i zagospodarowania przestrzennego. Jest zatem podstawowym urządzeniem planistycznym za pomocą, którego w sposób wiążący ustala się przeznaczenie terenu na określone cele. Stosownie zaś do postanowień art. 14 ust. 8 ww. ustawy, plan miejscowy jest aktem prawa miejscowego. Z ww. przepisu wynika, że ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego mają charakter normatywny, a zatem są powszechnie obowiązujące. Wiążą, zatem zarówno podmioty władzy, w tym organy administracji publicznej, jak i podmioty pozostające poza strukturą władzy, to jest jednostki i ich organizacje. O normatywności takiego aktu świadczy dodatkowo jego funkcja. Zgodnie, bowiem z art. 6 ust. 1 tej ustawy ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. Zatem miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jako akt prawa miejscowego wydawany na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym należy do kategorii normatywnych aktów podstawowych i jest powszechnie obowiązujący na obszarze, którego dotyczy.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że przedsięwzięcie pod nazwą: „Budowa farmy fotowoltaicznej o mocy do 5 MW wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną, na działkach o numerach ewidencyjnych 883/2, 883/4, 892, 900, 901, 916, 936, 937 obręb ewidencyjny Kuźnia Raciborska gmina Kuźnia Raciborska”, planowane jest do realizacji w Kuźni Raciborskiej na działkach o numerach ewidencyjnych 883/2, 883/4, 892, 900, 901, 916, 936, 937 obręb ewidencyjny Kuźnia Raciborska. Ww. działki są położone na obszarze oznaczonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zatwierdzonego uchwałą nr XXIV/211/2016 Rady Miejskiej w Kuźni Raciborskiej z dnia 24 listopada 2016r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części miasta Kuźnia Raciborska symbolem 1P.

Wskazać należy, że w świetle zapisów § 4 pkt 2 ww. planu, dla terenów oznaczonych symbolami 1 P ÷ 3 P ustala się:

- 1) przeznaczenie podstawowe – obiekty produkcyjne, składy, magazyny, obiekty handlu hurtowego;
- 2) przeznaczenie uzupełniające:
 - a) zabudowa usługowa, w tym rzemiosła usługowego i produkcyjnego,

- b) obiekty zaplecza technicznego, budynki gospodarcze i administracyjne, służące obsłudze przeznaczenia podstawowego i uzupełniającego terenu,
- c) istniejąca zabudowa mieszkaniowa
- d) drogi wewnętrzne, place manewrowe, dojścia, dojazdy, drogi rowerowe, bocznice kolejowe,
- e) nabrzeża przeładunkowe,
- f) parkingi, miejsca do parkowania, garaże, w tym wielostanowiskowe,
- g) obiekty obsługi komunikacji, w tym stacje paliw
- h) sieci infrastruktury technicznej,
- i) zieleń urządzona, zieleń izolacyjna;

3) zagospodarowanie, zgodnie z przeznaczeniem uzupełniającym w zakresie: sieci infrastruktury technicznej, obiektów obsługi komunikacji, w tym stacji paliw, dróg wewnętrznych oraz istniejącej zabudowy mieszkaniowej, może być realizowane na samodzielnych działkach budowlanych.

Z kolei zgodnie z zapisami rozdziału 9 § 15 pkt. 7. ww. planu (Zasady modernizacji, rozbudowy, budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej)) dopuszcza się lokalizację urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy nie przekraczającej 100 kW, z zastrzeżeniem §13 ust. 1, zgodnie z którym na terenach objętych planem ustala się zakaz realizacji elektrowni wiatrowych. Kolegium zauważa, że w świetle zapisów zacytowanych powyżej miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, działki o numerach ewidencyjnych 883/2, 883/4, 892, 900, 901, 916, 936, 937 obręb ewidencyjny Kuźnia Raciborska, na których planowana jest realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia, położone są na obszarze oznaczonym na rysunku ww. planu symbolem 1P. Z kolei z treści zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji wynika, że organ ten przyjął, że planowana działalność jest niezgodna z tym planem, bowiem zapisy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie dopuszczają aby na ww. działkach lokalizację miały urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, z zastrzeżeniem §13 ust. 1 (§ 15 pkt. 7 ww. planu). Skład orzekający Kolegium doszedł do tych samych wniosków, co organ pierwszej instancji, tj. planowana działalność polegająca budowie farmy fotowoltaicznej o mocy do 5 MW wraz z niezbędną infrastrukturą zalicza się do urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW. Zatem zamierzenie inwestycyjne strony jest niezgodne z aktualnymi zapisami ww. miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W ocenie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach ocena organu pierwszej instancji w tym zakresie jest prawidłowa i została wydana po przeprowadzeniu prawidłowego postępowania wyjaśniającego w tym zakresie. Nadto organ pierwszej instancji uzasadnił swoje stanowisko po zapoznaniu się z charakterystyką planowanego przedsięwzięcia, w tym w szczególności z przedłożoną przez inwestora kartą informacyjną przedsięwzięcia. Została również przeprowadzona analiza zapisów aktualnie obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zatwierdzonego uchwałą nr XXIV/211/2016 Rady Miejskiej w Kuźni Raciborskiej z dnia 24 listopada 2016r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części miasta Kuźnia Raciborska

Tym samym, postępowanie organu pierwszej instancji jest w pełni słuszne i prawidłowe. Organ pierwszej instancji trafnie stwierdził, że planowana lokalizacja przedsięwzięcia nie jest zgodna z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Kolegium podziela stanowisko organu pierwszej instancji w powyższym zakresie.

Kolegium podnosi dalej, że organ pierwszej instancji prawidłowo ustalił zasięg oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia. Następnie, w oparciu o ww. ustalenie organ pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że inwestor nie jest jedyną stroną tego postępowania i prawidłowo ustalił krąg stron tego postępowania i ustalenia te Kolegium w niniejszej sprawie przyjmuje. W świetle powyższego Kolegium przyjmuje również uzasadnienie zaskarżonej decyzji w tym zakresie.

W toku trwającego postępowania organ pierwszej instancji zapewnił stronom czynny udział w postępowaniu. Przed wydaniem zaś zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji poinformował strony o możliwości wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych uwag – stosownie do treści art. 10 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego.

W wyżej opisanym zakresie Kolegium uznaje postępowanie organu pierwszej instancji za prawidłowe i zgodnie z przepisami prawa. Również ustalenia dokonane przez ten organ są prawidłowe.

Reasumując Kolegium podziela ustalenia organu pierwszej instancji dokonane w postępowaniu, w oparciu o które została wydana zaskarżona decyzja. Orzekając w ramach postępowania odwoławczego

Kolegium przeprowadziło raz jeszcze postępowanie w sprawie i doszło do takich samych wniosków jak organ pierwszej instancji.

Kolegium stwierdza zatem, że postępowanie organu pierwszej instancji było przeprowadzone zgodnie z przepisami prawa, został zebrany cały materiał dowodowy niezbędny do wydania rozstrzygnięcia w sprawie, a także zapewniono stronom i pełnomocnikowi strony czynny udział w sprawie. W ocenie Kolegium postępowanie organu pierwszej instancji nie zostało dotknięte uchybieniami wpływającymi na wynik postępowania, a zebrany materiał dowodowy pozwalał na wydanie rozstrzygnięcia w sprawie.

Przechodząc do treści zaskarżonej decyzji Kolegium zauważa, że zawiera ona wszystkie elementy wynikające z treści art. 107 kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 84 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Zawiera ona obszernie uzasadnienie faktyczne obejmujące opis przebiegu postępowania oraz analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego, ze wskazaniem przesłanek wydanego rozstrzygnięcia oraz prawidłowe uzasadnienie prawne.

Decyzja ta została doręczona wszystkim stronom występującym w postępowaniu.

Odnosząc się z kolei do treści odwołania Kolegium stwierdza, że argumenty zawarte w ww. odwołaniu nie są zasadne. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach po przeprowadzeniu postępowania w sprawie nie stwierdziło wadliwości postępowania organu pierwszej instancji, w zakresie wskazanym w wyżej przywołanym odwołaniu i nie potwierdziło występowania wskazanych w tymże odwołaniu uchybień. W ocenie Kolegium zaskarżona decyzja organu pierwszej instancji nie zawiera ww. wad, czego konsekwencją jest utrzymanie zaskarżonej decyzji w mocy. Tym samym Kolegium uznało zarzuty odwołania za niezasadne. Nadmienić należy, że organ pierwszej instancji dokonał oceny lokalizacji przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i wskazał, iż jest niezgodna z tymi ustaleniami i na tę okoliczność przedstawił stosowną argumentację. Skład orzekający Kolegium doszedł do tych samych wniosków co organ pierwszej instancji. Zarzut odwołania wskazujący, że uchwalone studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Kuźnia Raciborska – uchwała nr XLII/327/2021 Rady Miejskiej w Kuźni Raciborskiej z dnia 25 listopada 2021 r. – przeznacza działki, na których planowana jest inwestycja, na obszary na których dopuszcza się rozmieszczenie instalacji fotowoltaicznych o mocy przekraczającej 100 kW oraz to, że ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego powinny być zgodne z ustaleniami zawartymi w obowiązującym studium, nie może odnieść skutku. Jak wskazano powyżej art. 80 ust. 2 ustawy oś przewiduje, że organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji inwestycji z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Z kolei ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są powszechnie obowiązujące i wiążą zarówno organy administracji publicznej, jak i podmioty pozostające poza strukturą władzy. Takiego waloru nie ma studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego. Również zarzut, że zapisy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dotyczące lokalizacji urządzeń wytwarzających energię o mocy nie przekraczającej 100 kW wpisane są wyłącznie w rozdział dotyczący modernizacji, rozbudowy, budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, natomiast rozdział w którym wskazano szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu wskazuje wyłącznie na zakaz lokalizacji elektrowni wiatrowych, nie jest zasadny. Rozdział 9 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zatwierdzonego uchwałą nr XXIV/211/2016 Rady Miejskiej w Kuźni Raciborskiej z dnia 24 listopada 2016r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części miasta Kuźnia Raciborska dotyczy także budowy infrastruktury technicznej, a do takowej zalicza się planowana inwestycja, która przekracza dopuszczalne ww. planem parametry.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Pouczenie

Na niniejszą decyzję, każdemu, kto ma w tym interes prawny, służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne skargi określają art. 46, 47, art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2023 r., poz. 259).

Wniesienie skargi na niniejszą decyzję wymaga uiszczenia **wpisu stałego w wysokości: 200,00 zł.**

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi tekst jedn.: Dz. U. z 2023 r., poz. 259

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego
w Katowicach

Katarzyna Stebnicka
/podpis właściwy na oryginale/

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego
w Katowicach

Kamila Koziara
/podpis właściwy na oryginale/

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego
w Katowicach

Robert Nowicki
/podpis właściwy na oryginale/

Otrzymują:

1. WTL10 Sp. z o.o., ul. Juliana Ursyna Niemcewicza, 26 lok. U10, 02 – 306 Warszawa
2. Gmina Kuźnia Raciborska, ul. Słowackiego 4, 47 – 420 Kuźnia Raciborska -
3. Pozostałe strony postępowania w drodze obwieszczenia
4. Wójt Gminy Nędza, ul. Jana III Sobieskiego 6, 47 – 440 z aktami sprawy
5. Aa.